

Vážení uživatelé, 16. 8. 2020 budou služby Blog.cz a Galerie.cz ukončeny.

Děkujeme vám za společně strávené roky!

ZJISTIT VÍCE

Leden 2012

odsun

29. ledna 2012 v 15:26 | Vladimír Matička

Brzy pak nastala doba, kdy lidé seděli tiše doma a báli se nahlas mluvit o některých věcech, těch protiněmeckých.

Reklama

Jistá úleva pak přišla s květnem 1945. Počátkem měsíce, osmého, se zde objevili Poláci. Osvození. Osvození, konec války, a začátek perzekucí. Měsíc tu byl klid. Pod kontrolou to tu měla Rudá armáda a Poláci. Potom přišli partyzáni, česká armáda. A s ní počátek konce sudetských Němců.

výpověď pana Gerharda D.: "V roce 1945 jsme museli opustit dům i majetek za půl hodiny. Bylo mi tenkrát 8 a všechno si pamatuji. Pro rodiče to bylo velmi těžké... Ti co k nám přišli nám na stůl položili pistole a řekli nám: 'Za půl hodiny musíte ven, všechno tady necháte.' Obyvatelé Georgswaldu byli plní a přičinliví. O Česích se říkalo, že to jsou cikáni, kteří obsazují naši zem a nás z ní vyhnali. Před vyhnáním bylo Georgswalde pěkné a čisté město, s obyvateli v počtu 10.000-11.000. ... V květnu 46 byl pak velký odsun. Lidé se museli shromáždit ve Střelnici, pak je odvezli nákladňáky do Šluknova. Potom všechny odvezli nákladním vlakem do Regensburgu."

na foto vlevo - uprostřed - odsunová vyhláška tehdejšího Georgswaldu

více o odsunu najdete na: <http://www.muzeumjirikov.wz.cz/odsuncz.htm>

[Přidat komentář](#)

51.setkání vysídlených obyvatel Jiříkova a Filipova

26. ledna 2012 v 10:53 | Vladimír Matička

Když vyprávím svému sousedovi o tom, z jaké cesty jsem se po víkendu vrátil, jen suše poznamená: "Takže ste byli za fašistama z Landsmanšaftu!" Snažím se mu vysvětlit, že ti lidé, které jsme o víkendu potkali, byli kdysi jen malé děti, ale nepochodím. Na argument, že je taky komunista, protože ve straně byli jeho rodiče a prarodiče nereaguje. S takovým a podobnými argumenty se setkávám prakticky denně a nejen na ulici, ale i na úřední půdě. Ale zpět na začátek.

V sobotu 7.5.2011 jsem spolu se svým kamarádem a jiříkovákem navštívil setkání původních obyvatel Jiříkova a Filipova, kteří se již 51 let pravidelně scházejí v hessenském Gladenbachu. Tito dnes již pomalu zapomenutí a opomínání jiříkováci byli donuceni opustit jako děti se svými rodiči a prarodiči v roce 1945 svou vlast. Jejich rodiče a prarodiče, kteří nesli skupinovou vinu za zločiny a prohřešky německé říše dnes již nežijí a z odsunutých dětí se mezitím stali dědečkové a babičky.

Před vlastním setkáním proběhla bohoslužba ve zdejší kostele postaveném v roce 1955. Zazněla i jména lidí, kteří se zúčastnili loňského setkání, ale na žádné další setkání již nikdy nepijedou. Je to dlouhý seznam. V závěru mše zazněla tradiční poutní píseň určená Filipovu, Philippsdorfer Wallfahrtslied. Zpívali jsme ji spolu s ostatními. Byl to nezapomenutelný zážitek. Když je církevní část za námi, má se fotografovat. Skupinové foto. Namítám, že nemáme právo na skupinové fotografie být. "Hloupost, jste z Jiříkova a tím pádem na to nárok máte.", zazní od jednoho z organizátorů setkání. Stojíme spolu s ostatními vpředu v kostele a pózuje při společné fotografii.

Pana Wagnera postihl osud odsunutých jiříkováků. Spolu se svými rodiči byl ve svých devíti letech odsunut z rodného domova a v té době mu také skončilo dětství. Do svého domova se pak v té době ještě několikrát stihl podívat, tajně - to když ho rodiče posílali domů pro různé věci. Potom až v roce 1968.

Pan Wagner se během svého života zabýval šlechtěním rostlin, patří ke světově uznávaným kapacitám v tomto oboru a za svou činnost byl mnohokrát mezinárodně oceněn. Z jeho rukou vzešla i oranžová maceška - má kořeny v Jiříkově, domě číslo 176.

[Přidat komentář](#)

[RSS zdroj](#) | [Přihlásit se](#) | [Chci také blog](#) | e-mail: info@muzeumjirikov.wz.cz [Úvodní stránka](#) [Jít obsah stránky](#) | [Klíčové zkratky](#)

Filippsdorfer Wallfahrtslied

Setkání pokračovalo v zadní přístavbě kostela. Je zde na osmdesát lidí. Mnozí jsou na tom stejně jako pan E. Borde, který žil v horním Jiříkově. "Byli mi tenkrát čtyři roky. Na moc věci si nepamatuju. Ale ukážu Vám, kde jsem bydlel. Náš rodný dům ještě stojí.", sdělil nám pan Borde a nakreslil do rychle podstrčeného kalendáře stručnou mapku. Tak a podobně probíhaly rozhovory s těmito lidmi.

Pan K. Wagner, kterému tenkrát bylo devět let si vzpomíná na mnohem víc a opakovaně nám živě líčí zážitky z osudného dne, 22.6.1945. Bylo to nezapomenutelné, toho dne poznal hrdinství i zbabělost, hyenismus i soustrast a pochopení. "V devíti letech mi skončilo dětství.", říká. "Poznali jsme po vysídlení jako děti, co je to hlad. Nemohlo být nic horšího pro naši matku, než nás posílat žebrať, abychom měli co jíst.", pokračuje v dalším hovoru. "Stal se ze mě pacifista, nikdy bych už neval do ruky zbraň.", pokračuje. "Také proto jsem odešel na západ, v NDR, kde jsme deset let žili, mně nutili vstoupit do armády.", končí naši část rozhovoru. Navazujeme mnohdy prvotní i druhotné kontakty, předáváme si vizitky. Poskytujeme interview do novin, fotíme se a máme možnost uvidět staré jiříkovské prapory, informujeme o svém záměru vybudovat doma muzeum a potížit s tím spojených. Slunný den končí a my se zase musíme vydat na cestu. Věřím, že naše spanilá jízda za rodáky z Jiříkova byla úspěšná. Informace získané v Gladenbachu na setkání vysídlených jiříkováků a filipováků, jsou pro chod muzea téměř neocenitelné a bílá místa v historii se začínají vybarvovat. Již teď se těším na slíbené návštěvy z dalekého Německa ohlášené na léto a podzim.

[Přidat komentář](#)

Jiříkovské pověsti

23. ledna 2012 v 13:53

bílý jezdec v Korlebauerově stodole

U Korlebauerů v Dolním Georgswaldu také strašilo. Žita a ovsy se tehdy urodilo dost a žně se vydařily. Široko daleko byl ten rok dostatek obilí. Jen Korlebauer se z té úrody netěšil. Každý den se totiž v jeho stodole zjevoval bílý jezdec s kosou na velkém koni a ten kůň mu vždy všechnu úrodu sežral. Korlebauer si s tím nevěděl rady. Jednoho dne mu někdo poradil, aby na té stodole vztýčil kříž. Korlebauer rady poslechl a bílý jezdec na koni se tam už nikdy neobjevil. znáte z Jiříkovských novin únor/2011

duch v Poštovní ulici

Po dlouhá léta pracovala Marie Rieslerová - buď jí země lehká - v Gottlově mandlu. Jednoho dne tam zůstala mnohem déle než obvykle a když se navečer vracela domů, nebylo na ulici ani živáčka. Když potom procházela Poštovní ulicí, zaslechla, jak před ní někdo vychrstnul na chodník kýbl vody. "Taková hloupost", pomyslela si, "teď tím svinstem budu muset projít" a pokračovala v chůzi. Když ale k tomu místu došla, bylo tam sucho a čisto. V tom okamžik jí zamrazilo a ona vzala nohy na ramena, aby tomu děsivému duchovi utekla.

o křížku na Šluknovském kopci

Křížek u silnice na Šluknovském kopci označuje místo, na němž roku 1765 žena z horního Georgswaldu spatřila plameny požáru, který zažehl úder blesku a do základu vypálil její dům. Ta žena se ten večer vracela od soudu ve Šluknově, kde byla obviněna z krádeže a kde takto přísahala: "Ať mi ještě dnes v noci shoří grunt, jestli tu křivě přísahám!" (podle Lahmera, z Gegenblätter von Georgswalde) [křížek na kopci - foto](#)

více pověstí naleznete na stránkách muzea Jiříkov

zdroj: Erinnerung an Georgswalde, 2. Band; překlad © Mgr. Vladimír Maticka

[Přidat komentář](#)

jiříkovské větrné mlýny

19. ledna 2012 v 20:50

Není tajemstvím, že v Jiříkově stával *větrný mlýn*. Účetní doklad z roku 1851 uvádí pana Davida Wendlera z č.p.255, majitele *větrného mlýna*. Týž doklad uvádí v souhrnném přehledu Starého Jiříkova *jeden větrný mlýn*. Jde o Wendlerův *větrný mlýn*, který vyhořel na počátku 20.století - roku 1907; o tomto požáru se dochovalo očitě svědectví. Jaké ale bylo překvapení, když v souvislosti s požárem Wendlerova mlýna zazněla zmínka o druhém požáru, tentokrát *Röttigova*, nebo také *Teichsacherova větrného mlýna*. Röttigův-Teichsacherův *větrný mlýn* vyhořel o jeden rok dříve, roku 1906. Po roce 1900 tedy byly v Jiříkově hned dva *větrné mlýny*, nikoli jeden!

[Přidat komentář](#)

O Jiříkově

19. ledna 2012 v 19:33

údolí, obklopen vrcholky, má 605 domů a 4499 obyvatel, 1 c.k. hraniční celní úřad. Je zde pěkný farní kostel sv.Jiří, postavený roku 1725 hraběnkou Ernestínou Harrachovou, s krásným oltářem od Dominika Josefa Kindermanna, škola, dobře zařízený hostinec, nazývaný "[Městský soud](#)", a 3 mlýny. Způsob obživy zdejších obyvatel je jako v celém okolí, totiž tkalcovství; toto město je obzvláště proslavené svými jemnými plátny, kterých se zde vyrábí mnoho druhů, vedle všech dalších druhů pláten; vedle toho jsou zde barvírny a továrny na zpracování bavlny a nitě. Počet zdejších továrníků je 40, [živnostníků](#) 260 a vcelku se zde zabývá výrobou uvedeného zboží přes 1000 dělníků, které je uváděno dílem továrníky, dílem některými z dvaceti obchodníků do všech provincií monarchie a na trhy. 1.března 1830 byl nově organizován zde se již dříve nacházející [institút pro chudé](#), a toho času vlastní základní kapitál 6688 zlatých. Díky tomu je podporováno 118 chudých podle měřítka jejich potřeb. Roku 1818 zde byly zřízeny na minerálním prameni, který se ukázal jako léčivý, [lázně](#). Tyto jsou čile navštěvovány; stav pramene je ale neznámý. **Jiříkov** vznikl, zdá se, počátkem 17.století; tehdy vlastnili **Jiříkovští** dřevěný protestantský modlitební stánek; roku 1756 obdržela obec od Marie Terezie tržní právo; konají se tu 2 jarmarky, které ale nemají velkou důležitost, a jsou navštěvovány asi 80 prodávací; a každé úterý trh. - V sousedství **Jiříkova** se těží rašelina, a nedaleko odtud, na hranici Saska, je prapůvod Sprévy. Pod zdejší faru spadají: - **Nový Jiříkov**, 71 domů, 509 obyvatel, západně od předešlého a s ním sousedící; je zde mlýn; obec je obydlena tkalci. - **Filipov**, ¼ hodiny východně od **Jiříkova**, 109 domů, 716 obyvatel, na Sprévě.... - **Loučné**, 88 domů, 613 obyvatel, severovýchodně od předešlého, a s tím sousedící, zde je c.k. privátní továrna na plátno a bavlněné zboží [Josefa Pohla](#), vedle toho vícero malých továrníků a podnikatelů, kteří celkem zaměstnávají přes 400 osob. - **Fukov**, 129 domů, 690 obyvatel, ...

Johann Gottfried Sommer: Království České, Litoměřický okres, 1833

[Přidat komentář](#)

příběh oranžové macešky

19. ledna 2012 v 12:05

Panu Wagnerovi je v současnosti přes sedmdesát let a žije dnes v malebném městu Hann.Münden na soutoku řek Werra a Fulda, na hranici Dolního Saska v Německu. Pan Wagner patří k uznávaným a váženým obyvatelům města, přestože nepatří mezi Mündenské rodáky.

Pan Wagner se narodil v našem městě, v neklidné době 30.let, v učitelské rodině, v domě číslo 176; a zde také prožil své dětství. V té době ale Jiříkov, dříve Georgswalde, vypadal poněkud jinak. Rodný dům pana Wagnera měl štěstí, dá-li se to tak říct, stále ještě stojí na svém místě a vypadá vcelku zachovalé. Dalo by se říct, že se zvenku vůbec nezměnil. Červený buk v jeho zahradě stále stojí a Jiříkovský potok kolem něj stále protéká, jen silnice probíhá kolem domu z opačné strany a z jeho sousedství zmizely okolní domky. Jinak nic.